

Ediție îngrijită de Ioan Cișmicleanu

Grafica: Alexandru Stănese

Corectura: prof. Veronica Simu

© Editura Agaton

Orice reproducere, integrală sau parțială, a acestei cărți, se poate face doar cu acordul scris al editorului.

Distribuție prin Asociația ORTOPRAXIA (Editura Agaton)
OP 1, CP 10, 505200 Făgăraș, jud. Brașov (str. Sf.C-tin Brâncoveanu 42)
tel/fax: 0268211290; 0740.798366; e-mail: cartea.ortodoxa@gmail.com
www.agaton.ro ; www.rugulaprins.go.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TĂNASE, NICOLAE

Tinerii la răscruce: Hristos sau idolii secolului XXI? / pr. Nicolae Tănase. -

Ed. a 2-a. - Făgăraș : Agaton, 2010

ISBN 978-973-1981-06-2

281.95:3-053.6

Părintele Nicolae Tănase

**Tinerii la răscruce:
Hristos
sau idolii secolului XXI?**

Colecția "Duhul Adevărului" - 2
Făgăraș - 2010

Care e modelul tău: Hristos sau Iuda? / 5**Hristos și idoli****Confuzie și idoli** / 11

Falșii hristoși ai creștinilor! / 11

Idolii creștinilor! / 14

Hristos sau idolii secolului XXI? / 39

Suntem ortodocși sau idolatri?! / 39

Idoli de toată vremea și tot ceasul! / 42

Ce avem de făcut? / 48

Dumnezeu sau mamona? / 56**Despre necazurile vieții și purtarea Crucii** / 59

Să căutăm necazurile! - ca să nu fim năpădiți de ele / 59

Să ne unim cu Dumnezeu prin aproapele nostru / 64

Să purtăm crucea, nevinovați fiind / 66

Tinerii la răscruce**Tinerete și înnoire în spiritualitatea ortodoxă** / 87

Înnoirea trebuie făcută „azi, acum, la tinerete” / 88

Nu biserica trebuie înnoită, ci trăirea noastră în biserică / 91

„Înnoirea” vieții sexuale. Avortul / 93

Copiii neavortați îi vindem la bapțiștii americani / 94

Preotul și-a uitat chemarea de proroc. Credinciosul și-a

uitat misiunea socială / 97

Suntem pregătiți (manipulați) ca să ne autodistrugem! / 100

Onania. Căsătoria. Relațiile sexuale și sarcina. Teologie

și asistență socială / 105

Tinerii și provocările lumii de azi / 116

Ce facem la tinerete? / 117

Atavismul – efectele păcatelor părinților / 119

Provocările lumii de azi / 125

Tinerii și sfârșitul lumii. Tinerii pot amâna sfârșitul lumii / 163***Care este viitorul tău: raiul sau iadul?*** / 176**Anexe**

„Asociația Pro-Vita pentru născuți și nenăscuți” –

o manifestare a poruncii iubirii - Pr. Ghe. Calciu-Dumitreasa / 181

Care este modelul tău:

Hristos sau Iuda?

Iubiți credincioși,

Distanța dintre bine și rău este mare, dar distanța dintre ridicarea noastră și căderea noastră este mică. Există o icoană vestită în toată lumea, pictată de un mare pictor, Leonardo da Vinci. Pictorul acesta mare a găsit de cuviință să picteze „Cina cea de Taină”, luând modele. Desigur, pentru Sf. Apostol Petru a ales ca model un om pe care l-a căutat, l-a plătit, care avea chelie, părul alb, mai în vârstă, cum era Sf. Apostol Petru. L-a pus acolo pe scaun să stea și el picta. Și în câteva săptămâni, în câteva luni, făcea chipul lui. La icoana aceasta, „Cina cea de Taină”, a lucrat 12 ani. E o icoană imensă, cât un perete, n-avem noi perete așa de mare cât e icoana asta. Dar icoana o aveți și dumneavoastră în casele dumneavoastră. Și a fost foarte greu să-i găsească pe aceștia, pe Apostoli (modele pentru ei). Pe Iisus l-a găsit foarte repede, adică pe tânărul (modelul) care să arate cu față blândă, stând la masă. Desigur câteva luni, aproape un an a durat până a pictat chipul lui Iisus. Dar icoana nu se mai sfârșea. De ce? Pentru că nu-l găsea pe omul după care să-l picteze pe Iuda! A umblat prin taverne, prin cârciumi, pe sub poduri, prin canale, doar-doar o găsi unul care să arate la față în felul acesta, care să exprime toată viclenia, toată nemernicia, toată prostia, tot, tot.

În sfârșit, a găsit unul. Cu câțiva gologani sau o țuică, ce i-o fi dat, a acceptat și venea zilnic și stătea pe scaun și el îl tot picta în icoană. La un moment dat, după câteva zile, a văzut că omul pe care-l căutase atâta timp, plângea. Și s-a mirat: cum un nemernic, un bețiv (cine știe câte rele făcuse), cum de plângea acesta!? Și l-a întrebat: „De ce plângi?”. Și n-a vrut să spună. Dar până la urmă i-a spus: „Pictore, acum 12 ani, tot eu am stat pe scaunul acesta când l-ai pictat pe Hristos”. Auziți, cum decăzuse el; tot el fusese model și pentru Hristos și acum era model pentru Iuda. Așa ajunsese, în halul acesta ajunsese; și dându-și seama, stând așa pe scaun cum îl puneau pictorul să stea, cu punga în mână și gata să plece, cum e în icoană, i-a venit să plângă.

Va să zică, binele de rău, lumina de întuneric, este foarte deosebită. Dar trecerea noastră în lumină sau în întuneric, urcușul nostru către bine sau coborâșul nostru către rău, este la o distanța foarte mică. Este ca și când am merge pe creasta unui munte, pe marginea unui munte, pe marginea unei prăpăstii. Putem să facem la stânga sau la dreapta. Putem să ne ducem în prăpastie, sau să ne ducem la loc șes. Distanța e de câteva secunde, fracțiuni de secundă. Distanța e de câțiva centimetri să te duci în prăpastie sau să mergi acolo unde nu este pericol.

Aceștia suntem și noi, aceeași, ne aflăm întotdeauna pe marginea unei prăpăstii și ne stă în putere să alegem dreapta sau stânga, să alegem binele sau răul, să alegem liturghia sau somnul, să alegem postul sau îmbuibarea, să alegem rugăciunea sau discoteca, să alegem înjurătura sau Psaltirea. Foarte ușor se poate lăsa un om de înjurat: a înjurat o dată, se așează în genunchi și citește toată Psaltirea, apoi își vede de treabă și dacă iar înjură, iar o mai citește. În câteva săptămâni nu va mai înjura, dar pentru asta trebuie să vrea și mai ales să nu aștepte trecerea timpului.

Aceasta este o problemă căci dacă omul nu este atent rămâne fără cer, fără mântuire, fără rai. De ce? Pentru că mântuirea noastră se săvârșește în timp, cât suntem în timp (respectiv în trup). După ce nu mai e timp nimic nu mai putem face. Ceilalți de după noi mai fac și ei ceva pentru noi, cu zgârcenie, cu lene sau cu dragoste, nu știm asta. Mai fac câte o colivă și câte o pomenire pentru noi, dar noi nu mai putem face nimic în lumea de dincolo, când a venit moartea. Și observați, că moartea vine la diferite vârste: în copilărie, în tinerețe, la maturitate, la bătrânețe. Venind moartea la diferite vârste, pentru noi cei ce vedem moartea la diferite vârste, vedem oamenii, vedem coșciuge mergând către cimitir, mai mici, mai mari, oameni bogați, săraci, copii, bărbați, femei, toate acestea sunt dovezi că viața noastră este trecătoare. Văzând acestea, nu avem nici o scuză să nu înțelegem.

Vă spuneam adesea că am citit undeva că omul dacă ar asculta cu luare-aminte o singură dată slujba de la înmormântare, s-ar lăsa de păcate. De ce? Pentru că slujba de la înmormântare amintește de vremelnicia vieții acesteia, adică de spațiul limitat, de sfârșitul vieții. Pentru că înger din cer dacă ar veni acum și ne-ar spune „toți veți muri”, noi

răspundem „da, toți vom muri”, dar dacă ne-ar spune cineva „tu, acum vei muri” asta nu-ți convine și nu-ți vine să crezi. Observați că dacă ne privim așa ca pe o gloată, ca pe o mare de oameni, ne încadrăm într-un anumit mers, dar dacă ne luăm pe fiecare, atunci ne îngrijorează soarta noastră, situația noastră.

Și de aceea îndemnul este acesta: dacă am păcătuit, imediat să ne îndreptăm, pentru că dacă ne-am murdărit, imediat ne spălăm. Unii chiar și fac mult caz cu spălatul, nu s-ar culca nespălați sau n-ar trece un timp fără să se spele. Au deci o preocupare pentru corp: cum să se spele, cum să-i arate mâinile, cum să-i miroase corpul, cu ce fel de parfum să dea, ce fel de săpun să folosească. Bine, dar trebuie să existe o preocupare și pentru suflet, partea nevăzută, dar nemuritoare, din noi. Cum este sufletul nostru, a ce miroase el? E spălat? Nu e spălat. Dacă nu e spălat, trebuie spălat! Și când? La timp. Și cât? Cât mai des. Se poate zilnic? Se poate. E nevoie zilnic? Este. Atunci îl spălăm. Cum? La spovedanie. O să zicem: „Dar ce-om face, ne-om spovedi zilnic?”. Zilnic, dacă vrei. Nu poți zilnic? Nu e nevoie zilnic poate, deși călugării din secolul al V-lea, al VI-lea, al VII-lea - ne amintește Sf. Ioan Scărarul (el era stareț în Sfântul Munte) -, călugării din mănăstirea lui umblau de gât cu o tăbliță (nu era pe atunci hârtie, și papyrusul era scump), cu o tăbliță și un condei. Și cum săvârșeau un păcat, cu gândul bineînțeles, că altceva n-aveau ce face acolo ca și păcat, cu gândul, cu ochii, cu simțurile lor, imediat îl scriau și seara îl mărturiseau. De ce? De grijă, nu de frică, de grijă pentru mântuirea sufletului lor.

Era odată, în Constantinopol, un cântăreț extraordinar. Cânta și cânta, la sfârșitul slujbei toți îl felicitau, îl preamăreau. Și odată s-a dus el la Sfântul Munte și s-a spovedit. Și acolo a găsit un duhovnic căruia i-a spus care-i problema lui: desigur, dacă toată lumea îl lauda, îl felicita, se mândrea. Și a zis: „Fiule, dacă vrei să te mântuiești rămâi aici și nu mai cânta niciodată”. Și a făcut ascultare, n-a mai cântat și a trăit acolo aproape 20 de ani, cu călugărul acesta, în chilia lui, și mergeau împreună la biserică. Și într-o zi a zis: „Fiule, să mergem la biserică”. S-au dus la stareț și a spus: „Ucenicului meu, te rog să-i dai voie să cânte la strană”. Închipuiți-vă, cel mai mare cântăreț al Sfintei Sofia, marea biserică din Constantinopol, după aproape 20 de ani să cânte din nou.

Ce mulțumire a simțit el! Ce frumos a cântat! Toți din biserică, toți călugării au rămas uimiți de cântarea lui și toți l-au muștră pe părintele lui duhovnicesc, de ce l-a ținut așa ani de zile și nu l-a lăsat să cânte. Și a zis că a făcut așa spre arătarea slavei lui Dumnezeu. Și au mers acasă, s-au bucurat împreună, au stat la masă și spre seară ucenicul a murit, s-a mutat către Domnul.

Să spunem un lucru: ca să ne mântuim trebuie să renunțăm la multe, mai precis... la tot! O să zicem „dar chiar așa, la tot?”. La tot. Cum? Cum ați auzit că făcea Sfânta Anastasia. Anastasia înseamnă înviere, trezire. Cum făcea ea? Dacă era o situație, o problemă, imediat se repezea și ajuta, se ivea altă nevoie, iar sârea și ajuta. Murise soțul ei. Până atunci nu putuse să facă multe fapte bune, că în familie cam așa este, dacă unul vrea să facă, celălalt i se pare că nu e bine ce face și apar fel de fel de discuții. Dacă moare unul, celălalt face destul de multe lucruri bune, dacă e înțelept. Sau dacă amândoi devin înțelepți fac fapte bune împreună în timpul vieții. Așa făcea ea și așa trebuie să facem și noi. Să încercăm să venim la Liturghie, să încercăm să venim la biserică, să învățăm din viețile sfinților, să ne orientăm. Ne-am făcut treburile noastre, ne-am însurat copiii, ne-am măritat fetele, trăirăm și mai bine și mai rău, ne mai distrarăm, ne mai duserăm pe colo, pe acolo. Bine! Acum trecură toate acestea. Există o preocupare și pentru suflet? Sau la cei tineri există pe lângă o viață obișnuită (care normal trebuie s-o ducă) și o viață de hrănire a sufletului? Toate acestea trebuie să le punem la inima noastră pentru că sfinții din fiecare zi pe care i-am pomenit ne-au îndemnat la acestea. Viața sfântului ne îndeamnă. Mai întâi creează o mirare, când auzim cum făceau, și pe urmă imediat ne muștrăm pe noi înșine, că noi n-am făcut așa în situația lor. Uneori nici n-am fost în situații așa grele și tot n-am făcut.

Iubiți credincioși, să nu pierdem numele sfinților noștri, Anastasia, Spiridon și mulți alții (nimeni nu mai vrea să dea copilului lor numele de Spiridon, numele acestui mare sfânt), pentru că rugăciunile care se înalță de către sfântul ocrotitor sunt rugăciuni protectoare, puternice la Dumnezeu.

Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu! Amin.

HRISTOS ȘI IDOLII

Confuzie și idoli

Falșii hristoși ai creștinilor!

„Confuzie și idoli” este o temă interesantă. Ea va deveni și mai interesantă dacă dumneavoastră veți ajuta la susținerea ei. Uneori ne complăcem în confuzie. Confuzia uneori ne are la mână și ne domină. Uneori ne și iubește, alteori o iubim, de cele mai multe ori o iubim. Pentru că în confuzie (în ape tulburi) oamenii sunt mai puțin obligați, se simt mai puțin obligați. De aceea sunt de acuzat cei care vor să pescuiască în ape tulburi.

Ce este confuzia? Confuzia este lupta de a prezenta realitatea altfel. Deși diavolul a biruit în rai în mod direct, ulterior omul s-a sesizat, Dumnezeu l-a ajutat, Hristos, Fiul lui Dumnezeu l-a răscumpărat și omul nu mai pică chiar așa ușor în greșală.

Atunci diavolul i-a spus că „dacă mănânci de aici ai să fii ca Dumnezeu, o să trăiești în veci, poți să fii chiar mai ceva decât Dumnezeu”. Dumnezeu îi spusese: „din toți pomii da, de aici nu”; îi și explicase că „toți pomii au fructele la fel de gustoase” și totuși omul având informație precisă, lămurită, că nu trebuie să mănânce de acolo pentru a face ascultare (acesta este și sensul postului, definiția cea mai simplă a postului este ascultarea, postul este ascultare), totuși a ascultat de diavol. Ulterior, omul s-a învâțat minte și astăzi nu mai ascultă așa oricum. De aceea, când vine postul - unul din cele patru posturi, sau cele trei zile de post din săptămână - omul ține post, adică face ascultare. De ce? Pentru că nu dorește să mai fie amăgit, dorește să recâștige ceea ce a pierdut, adică raiul. Pentru aceasta diavolul a strecurat o altă metodă. Cea mai puternică se pare că este confuzia. Desigur, dintre confuzii, cea mai grea de biruit este aceea care-L prezintă pe Hristos în diferite ipostaze de abordare.

Hristos este Unul, El este Fiul lui Dumnezeu născut din Tatăl mai înainte de veci, fără de mamă, și întrupat în Sfânta Fecioară Maria în veci, adică în timp, fără de tată, de la Duhul Sfânt. Acesta este Hristos.